

Návštěva pána jménem Čas

I obyčejná holka z obyčejné rodiny vyroste, dospěje. Projde si pubertou se všemi jejími úskalími, založí rodinu. Snaží se protlouct za socialismu, zvládnout převrat i novou dobu. A mezitím zestárne a zmoudří? Nikoli, prostě se snaží dál chápat změny kolem a mezilidské vztahy. Ty náhodné i kamarádké.

Řeší vlastní problémy, rodí děti, vychovává je, mění zaměstnání, střídá domovy, podniká, vdává se a rozvádí se. Snaží se dívat na své katastrofy s nadhledem a s úsměvem na rtech. Pravda, někdy skřípe zubama, ale všechno se dá řešit, jenom najít návod. Jenže ten se hledá těžko. Má jen životní zkušenosti, které přinesl čas, kdo by jim ale naslouchal...

Dneska za mnou právě takový pan Čas přišel. Čas, který nám nekompromisně ukrájí každou chvíli z našeho žití, která je okamžitě zasunuta do přihrádky „vzpomínky“. Čas, na který si stěžujeme, který nám chybí nebo nevíme, jak s ním naložit. Čas, který si vlastně neuvědomujeme, ale který jsme se naučili respektovat.

Jen na krátko jsme totiž měli šanci řídit si ho podle svého. Hned po narození jsme se sami rozhodovali, kdy je ten správný čas na jídlo, kdy se nám chce odpočívat... Tato doba svobody chybí i v šuplíku vzpomínek. Čas ji vymazal. Protože jsme jej tehdy nerespektovali, tak tam nemá co dělat.

Ani jsme se ale nestačili rozkoukat a začalo to... „Vstávej, je čas, pojď se nasnídat, honem, nemáme čas, nestačíme...“ Prostě přišel čas respektovat povely těch, kteří pokukovali po něčem, čemu říkali hodiny. Netrvalo dlouho a ten miniaturní přístroj nám přivázali na zápěstí a už jsme byli chyceni do sítě „respektování času“. Nastoupily otázky: „V kolik jsi měl být doma? Nevíš, kolik je hodin?“

Na čas zapomínáme jenom večer, před spaním. Jde o malé rozloučení se, kdy nás čas pohladí a nechá nás v náručí noci, která nám dává sílu do dalšího dne. Tenhle čas jako kdyby nebyl.

Celé dny, týdny, měsíce, roky se neúprosně řítí kupředu. Hodiny nám ukazují, kolik času je již ukrojeno z jednoho dne. Kalendář otáčíme po skončení měsíce; když na něm dojdou listy, uběhl rok. Během spousty let se vzpomínky rozdrobily a z příběhu zbyla okoralá kůrka.

Čas vymaže stíny, zacelí rány a neúprosně plyne dál.

Že si vezmu propisku, opráším historii i vzpomínky a prostě všechno sepišu, o tom přemýšlím, povídám a zároveň vyhrožuji už dlouho. Nyní ale čas nazrál a ta chvíle je konečně tady.

Je čas prázdnin a já místo dovolené v Tunisu sedím na dvorku a snažím se zapomenout, že mě bolí ucho, že skoro nic neslyším nebo všechno slyším naopak dvakrát... i že se budu nejspíš soudit s pojišťovnou, která rozhodla, že zánět zvukovodu a středního ucha není důvod neletět do Afriky.

Ó, jak bych ráda letěla, ale přišlo mi, že to není úplně dobrý nápad, protože už v letadle by nastaly problémy s přetlakem a mým propíchnutým bubínkem. Nehledě na to, že já sice беру antibiotika, ale v klimatizovaném prostoru letadla bych fungovala jako virový terorista, který se rád podělí o své problémy. V Africe je slunce, na které jsem se původně hodně těšila, ale i to mi lékařka na ORL nedoporučila. A s tím koupáním taky opatrně, ať vám to nenateče do ucha...

Prostě vysněná dovolená byla samá nástraha a šlo by vlastně jen o to, jak se vyhnout slunci a moři. Tak tu prostě sedím na dvorku ve stínu a píšu.

Sport a čest jdou ruku v ruce

Byli jsme dost divná rodina. Mladší bráška byl astmatik a „samá blejskavka“ neboli zalité pupence po celém těle, které si ve vaně pravidelně roztrhal. Dneska vím, že to asi zase taková sranda nebyla, ale v době, kdy jsem četla Foglara, stavěla bungry, zachraňovala nemocná zvířata, plnila bobříky a mezi tím vzdychala u Rudolfových *Kopretin pro zámeckou paní*, mi byl můj bratr na obtíž. Tak jsem prostě zkoušela, po čem ty blejskavky vyskakují, abych z toho aspoň měla nějakou zábavu.

U babičky na zahrádce bylo nepřeberné množství zkušebního materiálu, od nezralého angreštu přes nezralé vlastně všechno. Blejskavky měl vždycky. Bráška byl od mala dost ambiciózní, a protože Kladno bylo známé nejen Zápotockým a továrnou, ale hlavně hokejem, tak ho od mala naši vozili na tamní tréninky. Na střídače ho musel každý okamžitě poznat; stále kašlal, byl bledý a nohy utahoval do bruslí přes bolest z roztrhaných blejskavek.

No, a když už se jezdilo na zimák, tak proč nezapojit i mě? Tak jsem začala krasobruslit. Myslím, že mě bruslení bavilo, ale na rybníku. Tam jsem byla vždycky první a díky tréninkům v oddíle krasobruslařek za hvězdu. Ovšem otec se rozhodl, že trénink protáhne a rozhodl se pro více fází. Po tréninku jsem proto musela běžet ještě skoro kilák domů a tam se takzvaně rozhýbat, což obnášelo stát u skříně a vyhazovat střídavě nohy, než zabimbaly hodiny.

Krasobruslení a bimbací hodiny jsem začala nenávidět. Stejně jsem nějak rychle vyrostla, a když je někdo samá noha samá ruka, tak žádný krasoskok prostě neskočí. Bráška se nejspíš otužil, chrchlal míň a u hokeje zůstal. Já jsem prostrídala ještě hodně

sportů a zakotvila u volejbalu, kde jsem vydržela nejdéle. Byla tam správná parta a spousta legrace.

Hrála jsem ale i fotbal. Pravda, asi měsíc, ale zážitek to byl. Hned po prvním tréninku mě postavili do hry a já věděla o fotbale pouze tolik, že jsou dva brankaři a tam se kope.

Trenér mi řekl: „Ničeho se neboj, tady je tvoje místo, braň a to je všechno.“

Tak jsem si hlídala svoje místo, které jsem si bránila a to bylo všechno. Pravda je, že dodnes nechápu pravidla hry. U dalších sportů jsem vydržela někdy až jeden rok. Při tenisu mě nebavilo hrát u zdi, u lyžování chodit pěšky na kopec, prostě vždy se našlo nějaké ale.

Balet a rytmika, to byly sporty v mém věku snad povinné. Také jsem toho moc nenabaletila, protože věkem mladá, postavou však vzrostlá. Mezi roztomilými malinkatými baletkami jsem vypadala trochu jako slon v porcelánu. Další sport, který sice nebyl úplně pro mě, ale své výhody přinášel, byl orientační běh. Běhalo se s buzolou, mapou a malorážkou ve skupině. Důležité pro mne bylo, že cvičné střelby probíhaly na střelnici v době vyučování na gymnáziu. Takže úlitba střelbě.

V tu dobu se začalo také nacvičovat na spartakiádu. Opět v rámci vyučování. To byla další výzva. Sice jsem nacvičovala, leč na Strahov jsem nechtěla. Můj odpor k hromadnému vystoupení se řešil pomalu na politické rovině. Do školy byli pozváni rodiče a ředitel jim vysvětloval, o jakou jde čest; a já odmítám!

Myslím, že zabodoval otec, který vysvětloval, že si ji, tu čest, vlastně nezasloužím. Dochází mi, že on mě vlastně hned několikrát zachraňoval od hrozících průšvihů.

V té době byla ale i další povinnost – účastnit se prvomájového průvodu, kde bylo pro změnu ctí nést transparent. Dostala jsem tedy výsadu nést transparent, který jsem třímala do chvíle, než si můj třídní profesor všiml, že jsem oblečena v černém ucouraném

kabátě. No... a už jsem byla zase v ředitelně, kde jsem byla označena za provokatéra.

Pravda je, že kabát nebyl zrovna nejčistší. Trávila jsem v něm večer u prvomájového ohně (čarodějnice byly zakázány). Na průvodu jsem jinak měla omluvenku od volejbalového oddílu, kterému bylo jedno, jestli se zúčastním nebo ne; průvod byl totiž v Kladně, kdežto gympl ve Slaném.

Nevejdu se do škatulky, vybočuji

Když si tak postupně vybavuji dobu ještě na základní škole, už tam jsem vybočovala. Všichni chodili do jiskřiček a pionýra, já chodila na katechismus k panu faráři. Mělo to důvod; moje teta byla jeptiška, která sloužila u postižených dětí a moc si přála, abychom byli já a můj bráška pokřtěni. K aktu nás připravoval pan farář, a tak nám zavřel dveře do přípravy KSČ. Teta i všechny jeptišky byly úžasné, vzdělaní lidé, kteří byli milí, empatičtí... Dodnes mám v sobě při vzpomínání na ně jenom klid a slůčko.

Ovšem tento sociální handicap nebyl jediným mým problémem. Nějakým omylem jsem měla založeno na třetí zuby, musela jsem přetrpět resekci a dalších několik let nosit rovnátka na obou patrech, takže přibyl handicap fyzický.

Dnešní rovnátko na zuby je kosmetický doplněk. Moje rovnátka byla nevzhledná monstra, ve kterých jsem šišlala česky, natož při výuce jazyků, jako byla ruština, francouzština nebo němčina. Chodila jsem totiž na jazykovou školu, kam mě moji ambiciózní rodiče přihlásili a nějak zapomněli, že jdu v pololetí druhé třídy, tzn. v sedmi letech, na zkoušky. Ujala se mě spolužačky maminka a vyvláčela mě sebou, možná ze soucitu, možná, aby se její dcera nebála. Zkoušky jsem každopádně složila a do školy nastoupila.

Rovnátko byla v dětském kolektivu na začátku zajímavá hračka. Za kačku jsem je půjčovala, ale brzy se omrzela, a už jsem se nezbavila přezdívky Zubejda. U oběda ve školní jídelně se mnou nikdo nechtěl sedět, neboť jsem rovnátka před konzumací plivala do krabičky od mýdla. Dokonce jsem se zkoušela rovnátek někdy zbavit tak, že jsem je prostě hodila do popelnice.

Tehdy znovu zakročil otec, potupně jsem musela najít popelnici a on je zrovna tak potupně vylovit. Máma je pak vyvařila a už jsem byla zase Zubejda.

Štěstí z Hostouně

S rodiči si společně tráveného času moc nepamatuji. Veškerý volný čas – víkendy i prázdniny – jsem trávil v Hostouni, kde bydlely obě moje babičky, horní a spodní. Bydlela jsem u spodní a horní jsem pouze navštěvovala. Můj táta pochází ze šesti dětí od horní babičky, tak se tam bratřenci a sestřenice střídali. Máma byla jedináček té spodní, tím bylo dáno moje výsadní právo na spodní babičku.

Bráška, který byl zaměstnán svým hokejem, tam moc času ne-trávil. Byl tam odložen, pouze pokud bylo nutno, obvykle si přivezl kamaráda. Pokud jsme trávili volný čas společně, já a bráška, tak obvykle naše společné hrátky končily katastroficky. Zajímavé je, že nikdo nikdy neřešil, čím to byl nápad. Vždycky jsem za to mohla já – ta starší má být rozumnější (věkový rozdíl je tři roky). Pravda je, že brácha byl na pohotovosti s našima víckrát. Nehledě na materiální ztráty.

U babičky chyběla koupelna i splachovací toaleta. Myli jsme se v lavoru a chodili na dvorek na suchý záchod. Nádobí se mylo ve škopku a vodou po nádobí se vytřela kuchyň a síň. Vodou se šetřilo a hygienu nikdo neřešil. Ráno babička zatopila, aby byla teplá voda, upekla palačinky, nakrmila husy a od rána šukala po sednici. v kuchyni. Po obědě si vyšla za „holkama“ na drby.

Nebyly telefony, abych dala vědět, kdy přijedu. Přesto jsem vždycky byla očekávána. Pokud byla babička zrovna na drbech, dala klíč od domu do velkého kapesníku za truhlík s kytkami a nezapomněla napsat na velkou ceduli „klíč máš za oknem“.

Prázdniny mi většinou kazily povinné dovolené u moře s celou rodinou. Nezapomenu na povinné opalování, průjmy v Rumunsku a zaměstnanou mámu, která psala deník z dovolené; v tu dobu jsme ji nesměli vyrušovat.

U babičky sice chybělo moře, ale zato tu panovala volnost, láskyplná náruč a spousta legrace. K babičce jsem byla odložena již v předškolním věku. Chodila jsem tu do školky. Šlo o jednotřídku, která byla zřízena v hasičské zbrojnici, ke které patřil dvorek. Do školky jsem chodila s červenou taštičkou, do které mi babička připravila svačinu

Jednou jsem místo do školky došla k horní babičce, kde jsem se zapovídala. Babičce nepřišlo divné, že jsem u ní ve všední den dopoledne na návštěvě. Myslím, že den plynul jako každý jiný a prostě jí jen nedošlo, že není víkend. Odnesly jsme to obě, já i babička. Ze školky se totiž přišli zeptat, co se mnou je, a když zjistili, že jsem se ztratila, tak vyhlásili pátrání. Hledala mě celá vesnice a veleli tomu dobrovolní hasiči.

Ještě předtím, než začali pátrat v místní hasičské nádrži, vedle které bydlela horní babička, napadlo někoho, že by se mohl podívat k ní. Hasičská nádrž byla plná žabince, kachen a hus, ale v největších vedrech jsme neodolali a chodili si tam zaplavat. Jedny prázdniny se mi povedlo přinést si z nádrže takovou vyrážku, že se mi vyhnula dovolená u moře.

Prázdniny u babičky byly spojeny i s velkou slávou – posvícením. Přijely kolotoče, houpačky, maringotky... a všechna tahle paráda stála na náměstíčku, kde jsme bydleli. Lítala tam mrňata, kterým babička říkala „ty malý světský“ a cpala je posvícenskými koláčky. Zato jsem měla pár jízd na kolotoči zdarma. Byla jsem pro změnu „ta zezdola“. Posvícení se připravovalo celý týden.

Atrakce byly sice v provozu, ale Ten Velký Den měl být až v neděli. V kuchyni u babičky panoval voňavý zmatek. Těsto na koláčky, draní hus, vybíjení králíků, krouhání zelí... prostě gastronomický blázinec. Všechno s námi absolvovala moje prateta, babičky sestra, která nám pomáhala a spala se mnou v prázdném pokoji.

Prateta byla milá stará dáma úplně hluchá. Nosila naslouchátka a neustále je vypínala, protože šetřila baterku, která se jí

klinkala na krku v malé taštičce. A v noci přišerně chrápala. Chrápání jsem jí každé ráno odpustila, protože mi svýma zchromlýma rukama našila spousty šatiček na moji gumovou panenku Ivetku.

A pak konečně přišla neděle a s ní ten velký den. Oblékla jsem své sváteční šaty a vítala přijíždějící návštěvy, které mi vždycky šouply nějakou kačku na houpačky, protože tak se to prostě slušelo. Přijeli i rodiče, se kterými jsem korzovala po ulici ověšené stánky, kde se prodávalo prostě všechno. Vyslechla jsem si logicky obligátní povzdechy: „Ta vyrostla a jak se máte? Co pořád děláte, že se nezastavíte?“

A už jsem měla povinnost z krku a pálily mě darované peníze. Tak honem, co bych si koupila? Krásně načepýřená, růžová cukrová vata... ta mě přímo vtáhla. Neodolala jsem a koupila tu dobrotu na špejli. Utíkala jsem domů, jelikož se blížila doba slavnostního oběda.

Jenže doma otec zavelel: „Před obědem žádný nesmysly.“

Růžová koule vaty byla tedy odložena do špajzu. Po obědě jsem otevřela špajzku a místo očekávané dobroty na mě koukala růžová loužička na talíři a uprostřed trčela špejle. Pro dítě strašně zklamání. Navíc posvícení končilo a šlo se do školy.

U babičky mi zbyly jen víkendy. Měla jsem zde velkého kamaráda v důchodovém věku, strejdu Bozděcha, a dva psy, Puntu a Dinu. Oba psi byli pouliční voříškové, ale o Dině jsem tvrdila, že je to kolie. U Puntí, který byl malý a černý, se rasa nedala vymyslet.

Se strejdou jsme chodili na všechno, co zrovna dozrávalo. Byla to vzájemná pomoc. Já jsem všude vyšplhala a strejda měl bezvadně zmapované celé okolí vesnice. Od třešní do švestek jsme loupili obecní vitamíny.

V době dospívání už mě výpravy přestaly bavit, začali po mně pokukovat místní kluci, kteří se proháněli po náměstíčku na pionýrech. Byla to parta z odlehlejší části Hostouně. Já jsem

doposud kamarádila s holkama ze statku a s Karlem, který bydlel taky na statku, kde byla úžasná kovárna a v ní pan Chuman, který měl voňavou dílnu, v níž opravoval postroje na koně. Kůže vždy provoněla celou místnost. Ze zbytků mi vyrobil obojek a vodítko na psy, náramky a šněrovací boty, kristusky. Dovolil mi krájet a zdobit kůži, vyrábět si odznaky bobříků...

S Karlem si vybavuji historku, v níž jsem za to, že skočím z patra ve stodole na mrňavou hromádku slámy, měla uvidět úplně mrňavé, zrovna narozené ježky. Skočila jsem a potom jsem dlouho nic neviděla ani necítila. Zlomila jsem si nos, obličej mi natekl a zčervenal. Na vyšetření jsem pak chodila každý den; vyměňovali mi tampóny v nose a rovnali chrupavku. Kamarádství s Karlem jsem na chvíli ukončila. Ty blbý ježky si stejně vymyslel.

Chvilka v družině

S ježky jsem prožila ale ještě jeden příběh. Taky v dětství a taky neveselý.

Z doby docházení do školní družiny si toho opravdu moc nepamatuji, asi to nebylo nic významného, až na jednu vycházku do přilehlého lesoparku, kam se soudružky učitelky chodily opalovat a my děti si hrály na schovku. Při hledání té správné skrýše mě oslovil pán, který mi nabídl „jen tak“ k nakouknutí pár fotek se srandomními ježky. Líbili se mi. Nabídl mi další, které má schované kousek dál ve křoví...

Naivně jsem se za ním prodírala do křoví, svírajíc darované fotky s vidinou závistivých obličejů kamarádek, kterým se samozřejmě hned pochlubím. Nebylo čím. Čekalo mě tvrdé vystřízlivění. Pán svlékl kalhoty a mojí ruku se snažil dostat do svého rozkroku.

Vysvobodila mě starší paní, která hledala svého zaběhnutého pejska a štourala do křoví. Utekla jsem a za mnou se hrnuly nádivky a výhružky: „Jestli to někde řekneš, zabiju tě.“

Celé odpoledne jsem byla jako opařená a nezvykle tichá. Až otec ze mne vypáčil celou historku. Skončili jsme na stanici veřejné bezpečnosti, kde jsem musela převyprávět celý příběh a odevzdat darované fotky. Bylo to potupné, ale myslím, že od té doby jsem nemusela do družiny.

I v dospívání jiná

V době dospívání, kdy už jsem začala vypadat jako holka a s dlouhýma nohama, culíkem vlasů, rašícími vnady a díky rovnátkům dokonce s rovnými zuby, jsem byla přijata do party kluků s pionýry. U babičky jsem nikdy neholdovala módním výstřelkům. Z důvodů ryze praktických jsem se oblékala v Tuzexu do džinsů. Byly to jediné kalhoty, které odpovídaly mé velikosti, a jinde je neprodávali.

Všechny konfekční kalhoty měly jednu vadu. Buď mi seděly v pase a končily někde nad kotníky, nebo délka odpovídala, ale vešla bych se tam dvakrát. K džinsům dlouhé triko a vaťák, který táta vyfasoval na Poldovce. Byl to khaki neforemný mantl, který byl vatovaný; hlavně že nikomu nevadilo, když je někde umazaný a propálený.

V tu dobu jsem začala kouřit. Byla to velká frajeřina a patřilo to k rebelii. Protože na vesnici je každý teta a strejda, ač nepokrevní, tak jsme se jako parta pubertáků snažili přesvědčit strejdu soudruha předsedu městského národního výboru, aby nám pomohl nalézt nějaké útočiště, kde se budeme scházet v době, kdy se nedá posedávat na lavičce v parku.

Strejda předseda nám zapůjčil jednu místnost mezi knihovnou a úřadem, kde se skladovalo všechno nepotřebné. Slíbili jsme, že místnost vyklidíme, vymalujeme a budeme ji využívat pouze k přátelským setkáním.

Strejda nám ji sebral hned potom, co dobrovolní hasiči zachránili knihovnu i městský národní výbor. Naše klubovna prostě tak nějak vyhořela. Dodnes nevím, jestli to byla stará elektroinstalace, jak je psáno v protokolu, nebo prostě blbě uhašený nedopalek.

Končila jsem pomalu základku a měla jsem se rozhodnout, kam budou mířit moje další kroky. Asi jako každý jsem toužila být cokoli od popeláře po letušku. Nakonec jsem se rozhodla jít na zkoušky do Berouna na střední pedagogickou školu.

No co, děti jsem měla ráda. Děly se talentové zkoušky z výtvarky a tělocviku. Výtvarka mě bavila a díky akademickému malíři, který nás učil na základní škole, jsem byla i kreativní. Pan učitel nás naučil spoustu technik, jak zacházet se světlem a že hruška mohla být klidně i modrá.

K tělocviku jsem měla také blízko, takže talentovky jsem měla v kapse. Písemné zkoušky jsem také zvládla. A vlastně jediná chyba v diktátu byla ve slově PARTIZÁN. Nevím, proč jsem si myslela, že partyzán je cizí slovo.

Na školu mě ale přesto nepřijali. Rodiče nebyli ve straně a tím pádem nebyl můj profil zajímavý. Jako velkou křivdu jsem cítila to, že jsem svou písemnou práci dala opsat kamarádce, jejíž matka byla předsedkyně čehosi na kraji a tím pádem byla kamarádka kádrově zajímavější a na školu se dostala. Protože jsem měla zkoušky na výbornou, byla jsem přijata na gymnasium ve Slaném. Tam se nikdo moc nehnal.

K dospívání patří také společenské vystupování, které se vyučuje v tanečních. Bylo mi oznámeno, že budu chodit v sobotu, protože v tomto kurzu měli ještě volno. Tím se mi víkendy u babičky trochu seškrtaly. Začala jsem navštěvovat švadlenu, která šila a přešívala. Slušelo se mít na každou hodinu jiný šat.

V tu dobu si móda žádala mini délku. To znamená, že při každém zvednutí paží se odkrylo spodní prádlo. Asi to měly vyvážit rukavičky, které byly v povinném vybavení. Nejhorší ale bylo sehnat obuv. Nejlépe lodičky a nejlépe bílé, aby se hodily ke všemu. Byl to oříšek, zatím jsem nenosila nic jiného než kecky, a i ty jsem při své velikosti nohy č. 41 kupovala v pánském oddělení.

Ale když se chce, dokáže se všechno.

Moje máma, která se jako jediná do tanečních těšila, sehnala bílé, lakované, tvrdé, neforemné lodičky na bílém podpatku. Po prvních hodinách, kdy jsem z řady romantických dívek trčela, i když bych byla bosa, natož na podpatku, jsem se rozhodla pro inovaci a podpatky jsem uřezala. Lodičky ztratily okamžitě nejen tvar, ale už se v nich nedalo chodit vůbec.

Myslím, že jsem se ulila tak ze dvou lekcí, než mi sehnali nové. Zakončením tanečních kurzů byl takzvaný Věneček.

Zde děvčata rozdávala svým tanečnickům vyšívané kapesníčky s monogramem a na oplátku dostávala květiny a bonboniéry – a pokud byla tanečnice více buď okopaná, nebo oblíbená, tak i něco osobního, jako byl řetízek, náramek... nebo blbého plyšáka. Plyšáků se mi sešlo dost.

Do tanečních chodil o několik let později i můj bratr. Protože u hokeje vydržel, trénoval skoro pořád, tak jsem byla pověřena vozit „kvádro“ na zimák, kde se po tréninku bráška vyšvihl a hurá do tanečních. Dodnes netuším, jak s ním mohl někdo tančit. Po tréninku, ač vykoupaný, byl stále rozehřátý, zpocený, pro mě smradlavý; a sice bez blejskavek, zato se silně mastnou a uhrovitou pletí.

Blejskavky byly možná úhlednější.

Tábory a čundry

V době dospívání se mi i Hostouň zdála malá. S kamarádkou Karkoškou jsme vyrážely na čundry. Seznámila jsem se s ní na jednom výměnném táboře v Německé demokratické republice. Na výměňáky jsem začala jezdit, když mi je rodiče vyměnili za mé oblíbené tábory. Paradoxem je, že zmíněná Karkoška bydlela kousek od nás a nikdy jsme se nepotkaly, až ve Východním Německu.

Dneska si dost dobře nedovedu představit, že bych v tehdejší době bez mobilů a možností jakékoli kontroly pustila náctiletou dceru na týden s báglem „někam“. V dnešní roli matky se mi nad tím nechce ani uvažovat.

Moji rodiče v tu dobu začali velkolepou stavbu vily, sháněli peníze, materiál, dělníky. Byli zahlceni jinými starostmi než se bát... Každopádně čundry s Karkoškou neměly chybu. Někdy stopem, někdy vlakem jsme razily prostě do... někam.

Jednou jsme skončily v malé vesnici, o které jsme věděly, že je tam NĚKDE kemp a koupání. Byl večer, přišlo a my jsme po pravdě nevěděly, kam se uchýlit. Pokusily jsme se v místní hospodě sehnat nocleh, ale šlo jen o lokál a pár usedlíků. Na náměstí svítila cedule veřejné bezpečnosti. Napadlo nás, že tam by mohli vědět a poradit. Tak jsme vykročily na výzvědy. Na služebně seděli dva mladíci v uniformě a evidentně neměli co na práci. Nabídlí nám, že nás odvezou do kempu.

Návrh jsme přijaly a příslušníci veřejné bezpečnosti nás naložili do auta a vezli směr kemp. Aby se předvedli a byli jsme tam rychleji, jeli jsme s houkačkou. Postavili nám stan a slíbili, že nás přijedou navštívit. Byli tam už ráno s čerstvými rohlíky a voňavou kávou. Byla to první a vlastně jediná noc, kterou jsme trávili

pod stanem. Počasí přálo spíš než koupání výletům a večerním pitkám na služebně.

Blblí jsme neskutečně. Příslušníci nám dokonce půjčili služební zbraně, ze kterých jsme v lese vesele stříleli. Dnes to nechápu. Domů nás odvezli také služebním autem. To byla asi jediná obava, kterou naši projevili, když si všimli, kdo nás přivezl: „Pane bože, co jste udělaly?“

Z jednoho tábora jsem s Karkoškou odjela dobrovolně. Vedoucí „pionýráku“ byl (dneska už se o tom mluví veřejně a tito lidé jsou stíháni) pedofil. Byla jsem vyvinutá, leč neplnoletá a soudruh vedoucí s pionýrským šátkem pod krkem neuhlídal své ruce a neustále se snažil mě osahávat. Zpočátku jsem se snažila nezůstat s ním nikde sama, ale jeho pravomoci sahaly i do rozdělování úkolů, tak jsem byla zaměstnána různě od kuchyně po sběr odpadů... a vždy sama.

Můj odpor se vyhrotil a po insultaci zmíněného soudruha jsem se zabalila a kámoška Karkoška jela se mnou. Doma mi nevěřili se slovy „Bůh ví, co jsi měla zase za průšvih...“ To jsem ustála, hlavně, že jsem byla z dosahu toho perverzníka. Dneska toho člověka potkávám, nabízí školní potřeby, je neustále v předklonu – služebníček, zajistím, zařídím. Pro mě je to pořád úchyl.

Na každém táboře jsem potkala spoustu zajímavých lidí. Měla jsem ráda Český ráj, kde byl také pionýrský tábor. Jezdilo se na tři neděle. Ráda jsem pomáhala v kuchyni. Byly zde zaměstnány dvě kuchařky; dneska vím, že byly lesbičky a taky hodně závislé fetačky. Nechápu, jak mohly každý den vařit pro skoro dvě stě lidí.

Pravda je, že službu v kuchyni vždy zastal celý oddíl a kuchařky udílely rady a olizovaly vařečky. Jejich ranní rituál byl velký hrnek „magoráku“, což byl vylouhovaný čaj, který by stačil pokrýt pitný režim pro celý tábor.

Při pití magoráku vedly řeči. Nikdy se nezašly podívat mezi stany, které trčely pod hlavní budovou, kde byla kuchyň, natož

k řece pod táborem. Z terasy hlavní budovy, kde popíjely magorák, pohlížely na viditelné hořejšky stanů a tři neděle přemýšlely, kdo může spát v těch špičkách. Další záhada pro ně bylo hřiště na volejbal. „Proč, proboha, furt házej ten míč přes to štrikovaný?“ Ale všem táborníkům chutnalo... tak co řešit?

S příchodem na gympl mi bylo patnáct let a už jsem mohla jezdit s dětmi jako pomocnice vedoucího oddílu. Jela jsem tedy jako nová praktikantka na tábor, kde se hned na prvním výletě všichni vedoucí ožrali a praktikanti je ošetřovali a umravňovali. Děti byly tak vyvalené, že ani nedutaly.

Další dny to probíhalo podobně, hlavní vedoucí byl notorický alkoholik, ale protože to byl soudruh, nikdo mu nic nezakazoval, naopak mu kdeco podstrkovali a doufali, že ho práskne někdo jiný. Neprásknul, dneska je ale po smrti, neb ve své opilecké nirválně hrál ruskou ruletu a nevyhrál.